

Stichting **Albanië** Comité

Nieuwsbrief

DECEMBER 2023

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

FOTOGRAFE EVITA COPIER MAAKTE VOOR EN ACHTER DE LENS
KENNIS MET DE ALBANESE ARMOEDE:

'Mensen in hun kracht zetten, ongeacht hun situatie'

Keer op keer hoort Anne-Lise Lubbers hetzelfde vertellen, door mensen die in de afgelopen jaren mee zijn geweest naar Albanië. Het is niet uit te leggen wat je aantreft als je de levens binnenstapt van de hulpbehoevende families in de bergdorpen. Je moet er geweest zijn om iets te kunnen proeven van hun schrijnende nood, maar ook van hun sterke overlevingsdrang en dankbaarheid voor de hulp die ze krijgen vanuit het Albanië Comité. Een beeld zegt soms meer dan duizend woorden. Daar weet fotografe

Evita Copier alles van. De kracht van haar fotografie zit 'm in het vinden van de schoonheid in elke persoon, in elke omstandigheid en op elke locatie. Voor haar is fotografie niet uitsluitend werk, maar veel meer een manier om het leven te bezien. Met die insteek trok ze een week met Anne-Lise en Elise Lubbers op en maakte achter en voor de lens kennis met de Albanese gezinnen die door het Albanië Comité worden ondersteund. Het resultaat? Een enerverende ervaring, een aangrijpende confrontatie

Evita Copier maakte achter en voor de lens kennis met de Albanese gezinnen die door het Albanië Comité worden ondersteund.

Een beeld zegt soms meer dan duizend woorden.

met armoede, maar ook ontroerende momenten en mooie ontmoetingen met krachtige mensenkinderen, vastgelegd in 5025 foto's.

Ook al spreekt een foto vaak overtuigender dan woorden, toch mis je zelfs als fotograaf die extra dimensie om over te brengen wat je hebt meegemaakt.

'Je ruikt de geur niet en hebt de beleving niet als je een foto bekijkt. Maar je ziet wel op de foto hun kapotte nagels en andere details,' vertelt Evita.

Evita Copier is fotografe van beroep en publiceert veel

van haar werk via de sociale media. Naast portretfoto's, fotografeert ze vaak voor ondernemers. Dat laatste trok de aandacht van Elise.

'Omdat ik een eigen onderneming in de zorg wil starten, stuitte ik op de foto's van Evita,' vertelt Elise. 'Evita heeft een bepaalde manier van fotograferen. Ze werkt veel met licht. Zulke foto's wilde ik graag op mijn website hebben.'

'In vaktermen noemen we dat een *brand shoot*,' legt Evita uit. 'Zakelijke portretten en werkgerelateerde 'actiemomenten', maar ook foto's die wat suggestiever vertellen over de werkzaamheden, bijvoorbeeld foto's met bepaalde details, zoals een aanraking of rimpeling van het water.'

In het licht zetten

De samenwerking tussen het tweetal verliep goed. Het klikte meteen. Hun gesprekken kwamen al gauw op wat ze verder allemaal deden in het dagelijkse leven, waarbij Elise vertelde over het Albanië Comité. Evita werd getroffen door Elise's verhalen en bekeek de website van de hulpverleningsorganisatie.

'Ik vond het een hele mooie stichting, maar eigenlijk kwam dat niet goed over op de site. Er is meer uit te halen qua teksten en foto's. Ik begrijp, dat een website een ondergeschoven kindje is bij goede doelen organisaties. Toch zijn beelden en teksten belangrijk om bezoekers te trekken. Het was eind 2022 toen ik dit allemaal

Licht bij de mensen brengen... ze laten stralen.

'Ik merkte, dat wanneer ik te 'respectvol' bleef, ik te veel afstand had. Elise en Anne zeiden: "Kom maar, je bent welkom."

voorbij zag komen. Ik was toen bezig met het schrijven van mijn 'doelen' voor 2023. Ik had opgeschreven, dat ik foto's wilde maken die meer impact zouden hebben. Ik bedacht, dat ik meer foto's zou kunnen maken voor non-profit organisaties. Toen ik de website van de stichting zag, raakte me dat. Ik zei tegen Elise: "Als jullie daar meer mee willen doen, denk dan eens aan mij." Een week later hadden we tickets geboekt voor Albanië.

'Het mooie van Evita's foto is, dat ze heel veel licht gebruikt,' vertelt Elise. 'Als stichting brengen we licht bij de mensen. Op deze manier kun je iets heftigs in het licht zetten, zowel letterlijk als figuurlijk. Je laat dan niet alleen zien hoe het eruit ziet in de levens van de arme families, maar ook: kijk eens wat wij brengen.'

'Bij fotograferen is het belangrijk, dat je mensen in hun kracht zet,' vindt Evita. 'Je kunt benadrukken hoe zielig ze zijn, hoe schrijnend hun situatie is, maar je kunt ze ook laten stralen, ongeacht wat hun situatie is. Je kunt ze op hun mooist neerzetten en ze de aandacht geven die ze verdienen.'

Mooie en ontroerende verhalen zijn er volop. Anne-Lise vertelt, hoe ze werd begroet door een Roma-jongetje.

'Dan komt er zo'n klein jongetje op blote voetjes naar je toe, vliegt in je armen en zegt: "Ik hou zóveel van je... ik kan wel sterven voor je." Het jongetje was een jaar of zeven. Het kind meende echt wat het zei. Kinderen bij ons zouden zoiets nooit zeggen. Die kennen zo'n uitdrukking niet. Ik vond het heel heftig om dit uit de mond van een zevenjarig kind te horen.'

'Dat komt, omdat je hoop brengt in hun leven,' zegt Elise. 'Elke persoon telt,' vindt Evita. 'Anders wordt iemand op de grote berg van ellende 'lijdend voorwerp'. Als je iemand in het licht zet, telt zo iemand. Dan wordt iemand een persoon.'

Diepere laag vastleggen

Evita had geen idee wat ze aan kon treffen in Albanië. 'Normaal gesproken ben ik super voorbereid als ik een fotoshoot ga doen. Maar nu was ik dat om twee redenen niet. Op de eerste plaats kon ik me er absoluut geen voorstelling van maken. Op de tweede plaats: ik had twee fantastische reisleiders,' gebaart ze naar Anne-Lise en Elise. 'Ik hoefde alleen maar foto's te maken en adem te halen. Ik kwam nieuw in de situatie, ging er blanco in. Wat ik zou zien, daar wilde ik op reageren.'

Ter plekke probeerde Evita de situatie te analyseren, maar kwam daarbij handen en ogen tekort.

'Ik wilde er niet als een 'te grage' fotograaf induiken. Ik wilde eerst connectie met de mensen maken. Hoe reageren ze op je? Eigenlijk wil je als fotograaf 'verdwijnen'. Maar eigenlijk kan dat ook weer niet. Je moet eerst verbinding maken en dan fotograferen. Ik merkte, dat wanneer ik te 'respectvol' bleef, ik te veel afstand had. Elise en Anne zeiden: "Kom maar, je bent welkom."

Het is wel belangrijk dat mensen een fijn gevoel hebben. Gevoelsmatig had ik er moeite mee als het een soort 'aapjes kijken' zou worden. We hebben daar met elkaar veel over gepraat. Ik moest over mijn eigen ongemakkelijkheid heenstappen.'

Elise haakt in: 'Af en toe zei ik: "Leg die camera even opzij. We zitten nu in een hele schrijnende situatie. Slechter zul je het niet treffen. Neem dat even in je op. Dat je niet straks, als je de beelden terugziet, denkt: ben ik er echt geweest?"'

'Met een camera zit er altijd een lens tussen, een soort filter,' beaamt Evita. 'Toen ik later foto's terugkeek, vielen me de details pas op. Op het moment zelf, reageer je vanuit de automatische piloot. Het gaat allemaal veel te snel. Daarom is rust tussendoor ook belangrijk. Dan kom je bij een soort diepere laag die je vast kunt leggen, omdat je op je gevoel werkt. Dan zie je kinderen met simpele speelgoedjes, die zó blij waren. Het simpele geluk van kleine kinderen.... Dat krijg je, als je iets meer de tijd neemt om je in te werken in de situatie. Het was fijn, dat Anne en Elise de situatie kenden.'

Compleet andere werelden

Zoals gezegd kwam Evita met 5025 foto's thuis. Daar wil ze een selectie van 500 van maken. Moeilijk om te kiezen?

'Oh zo moeilijk,' vindt ze. 'Met één druk op de knop heb je tien beelden. En elk beeld zegt iets anders. Soms heeft

Connectie met de mensen maken.

een uitgezoomd beeld veel over de situatie te vertellen. Soms maakt een beeld een connectie naar mij toe of naar de persoon op de foto. Soms heb je een drieluik nodig om een verhaal te vertellen. En soms valt een beeld af, zodat het verhaal sterk blijft.

Ik merk bij het terugkijken van de foto's, dat ik het allemaal weer in perspectief probeer te krijgen zodat ik het kan verwerken. Een half uur nadat ik was geland, stond ik al te fotograferen bij het kindertehuis. Dat gaat te snel.

'Ik had dat ook,' herkent Elise de situatie. 'Je komt van de ene wereld in de andere wereld en als je weer naar huis gaat, precies zo. Vanuit je werk zit je opeens in Albanië. En als je teruggaat, land je op woensdagavond vanuit Albanië en op donderdag ben je weer aan het werk. Ik was gewoon helemaal van slag. Het zijn twee compleet andere werelden, twee mega contrasten'

'Ik had ook zo'n planning,' zegt Evita. 'Ik merkte wel, dat ik heel erg droomde over wat ik had meegemaakt. Elise zei meteen, dat ik al snel aan het verwerken was. In het eerste ogenblik zag ik niet hoe de situatie van de kinderen was. Ze zagen er heel goed uit. Ik had er een heel ander beeld van in m'n hoofd. "Kijk nog eens goed", zei Elise. Toen zag ik dat de kleren die ze aan hadden, allemaal Nederlandse emblemen en logo's hadden van scholen en sportverenigingen. De kinderen waren compleet in Nederlandse kleding gestoken, tot en met de haarspeldjes aan toe. Het Albanië Comité kleedt deze kinderen letterlijk aan. Maar als ze gaan lachen, zie je hun slechte gebitten.'

'Ze zijn zuinig op de kleding die ze krijgen,' weet Elise. 'Er is een man die al jaren in een shirt van Gebroeders De Wit Schildersbedrijf loopt.'

'Ze willen zó graag kleding hebben, dat ze zelfs in volwassen maten lopen die over de grond slepen,' heeft Evita gezien.

Sterke vrouwen

'Toen we erheen vlogen, ontmoette ik een bekende die op vakantie naar Albanië ging. Ik sprak hem na zijn vakantie weer. Hij had een totaal andere ervaring gehad dan ik. Hij had het leuk gehad aan de kust en ik had de armoede gezien in de bergdorpen. Wat me het meest heeft

*'Ik heb vooral veel vrouwen gefotografeerd.
Wat ik heb willen vangen in hun foto's?
Juist hun kracht. Dat raakte me.'*

getroffen? Toch wel het feit, dat vrouwen achtergesteld zijn in Albanië. Zeker in de bergdorpen staan ze 10-0 achter in vergelijking met hier. Als meisje heb je het erg lastig. Ik werd aangesproken in het kindertehuis door twee meisjes van een jaar of dertien. Ik werd daar meteen in het diepe gegooid, hoor,' lacht Evita. 'Ik kreeg meteen knuffels van iedereen. De meisjes die me aanspraken, zeiden dat ik de hele tijd zo lachte en zo vrolijk was. Ze zagen dat ik tatoeages op m'n armen heb en zeiden tegen me: "Je ziet eruit als een hele sterke vrouw. Dank je wel daarvoor. Die zien we hier niet veel."

'Evita en ik hebben de hele week moeten horen dat we maar gauw een zoon moeten baren,' vertelt Elise. 'Meisjes zijn niet belangrijk.'

'Dat raakte me heel erg,' bekent Evita. 'Je zag nergens mannen in de huizen. Ze waren er niet, waren aan het werk, zaten in de kroeg of in de bak. In de huizen en langs de wegen zag je alleen maar vrouwen. Al pratende kwam ik erachter dat je als vrouw weinig rechten en kansen hebt. Als vrouw word je geacht een zoon te baren.'

Ik heb vooral veel vrouwen gefotografeerd. Die waren in

Het simpele geluk van kleine kinderen...

Albanië, een mega contrast met Nederland.

de huisjes. Wat ik heb willen vangen in hun foto's? Juist hun kracht. Dat raakte me. In Nederland ben ik daar ook mee bezig, want ik ben geen typisch 'meisjesmeisje'. Maar in Albanië raakte het me enorm. Meisjes zijn er zorgzaam, timide, afwachtend.'

'Daarom is het KANS-project zo mooi,' vindt Elise. 'Daarin heeft iedereen gelijke kansen, jongens en meisjes.'

'En ook de VakantieBijbelweek,' vult Anne-Lise aan. 'Ook daar komen jongens en meisjes bij elkaar. Maar ik moet zeggen: de vrouwen hebben niet half door hoe sterk ze zijn.'

'Dat raakte me juist,' zegt Evita. 'De sterke vrouwen. Maar je zag wel de pijn in ieders ogen.'

'Maar als je op bezoek komt, ligt altijd de Bijbel open,' is Anne-Lise onder de indruk van de trouw waarmee in Albanië door vrouwen Gods Woord wordt bestudeerd.

'Wat me in positieve zin nog opviel was -hoe vervallen de huisjes ook waren- dat er altijd een kleurige, bloeiende moestuin bij lag,' vervolgt Evita. 'Daar kunnen wij als Nederlanders heel veel van leren. In Albanië staan ze veel dichter bij hun voedsel en staan ze er veel meer bij stil. Ik vond dat heel typerend.'

'En dan zijn het weer die sterke vrouwen die voor de moestuin zorgen,' weet Anne-Lise.

Voedselpakkettenactie

HELPT U MEE DEZE KOSTBARE SCHAT UIT TE KUNNEN DELEN MET KERST?

**€ 40.000 nodig voor
900 voedselpakketten**

Onrecht, armoede, ongelijkheid... We worden ermee overspoeld in de media. Als het niet goed gaat in een land, komt dat het hardst aan bij mensen die leven aan de rand van de samenleving. Vooral gezinnen zijn de dupe en kinderen nog het meest. Soms denk je: konden we maar iets doen. Met de Voedselpakkettenactie van het Albanië Comité kun je meer doen dan je denkt. Door geld te doneren voor een voedselpakket, help je de allerarmsten in de bergdorpen te overleven met de meest noodzakelijke levensbehoeften zoals meel, olie, suiker en rijst. Om 900 voedselpakketten uit te kunnen delen, is € 40.000 nodig. Op de eerste plaats is het voedsel bittere noodzaak. Maar de wetenschap dat er aan hen wordt gedacht, maken de pakketten tot een onvergetelijk cadeau van onschatbare waarde.

Helpt u mee deze kostbare schat uit te kunnen delen met kerst?

Uw bijdrage is welkom
op bankrekeningnummer

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité
o.v.v. Voedselpakkettenactie 2023

***Bedankt
voor uw
steun!***

***Heel veel dank voor uw onmisbare steun
ten behoeve van het werk in Albanië.***

We hopen ook in het nieuwe jaar weer op u te mogen rekenen.

***Het bestuur van het Albanië Comité wenst u allen
gezegende kerstdagen en alle goeds voor 2024.***

‘Met geld kunnen we meer doen dan met een kapotte spijkerbroek’

Al meer dan 30 jaar zamelt het Albanië Comité kleding in voor de allerarmsten in de Albanese bergdorpen. De inzameling en distributie van kleding is altijd één van de kerntaken geweest. In de loop van de jaren zijn de werkzaamheden van de stichting steeds verder uitgebreid, maar dankzij een trouwe achterban van donateurs en vrijwilligers is het tot nu toe steeds gelukt alle projecten draaiende te houden. Het werk kon altijd doorgaan, soms in afgeslankte vorm in tijden wanneer de inkomsten minder waren. Dat was rond 2019 het geval, toen besloten moest worden het kindertehuis op halve kracht te laten functioneren om de kosten te drukken. Dat was heel jammer voor o.a. schoolgaande kinderen uit de bergdorpen, die juist zoveel baat hadden bij de huiswerkbegeleiding en daardoor duidelijk beter presteerden op school. Een grote wens van Anne-Lise Lubbers was dan ook,

het kindertehuis weer hele dagen in bedrijf te hebben. Die wens is recent in vervulling gegaan door keuzes te maken voor wat betreft de kerndoelen van de stichting, waarbij ook de vrijwilligerscapaciteit een grote rol heeft gespeeld. Naast het vrijwilligersprobleem, nemen ook de kosten van opslag en transport steeds verder toe. Al deze zaken hebben ertoe geleid dat het bestuur de keuze heeft moeten maken om vanaf januari 2024 te stoppen met de wekelijkse kledinginzameling op de maandagavond en deze terug te brengen naar een maandelijkse inzameling van louter kinderkleding (ook incontinentiemateriaal en medische hulpmiddelen kunnen nog ingeleverd worden). Op deze manier worden de vrijwilligers ontlast en kan bezuinigd worden op opslag en transport, waardoor het kindertehuis weer fulltime kan draaien. Omdat hulpgoederen en kleding nog steeds hard nodig zijn, gaat de stichting de uitgespaarde gelden tevens

gebruiken om lokaal kleding en zo mogelijk goederen aan te schaffen, waardoor er beter afgestemd kan worden op de behoefte aldaar. Bovendien wordt op deze manier de ontwikkeling van de Albanese ondernemers ondersteund. Ondanks de bezuinigingen blijft het Albanië Comité dus onverminderd financiële ondersteuning nodig hebben om al het werk te kunnen doen.

De laatste jaren is de beschikbare menskracht een steeds groter probleem aan het worden. Niet in Albanië, waar kindertehuisdirecteur Zamira, haar man Ardi en de kindertehuiswerkers er vol ingaan. Maar bij het thuisfront in Huizen gaan de jaren tellen bij de toegewijde groep vrijwilligers en ontbreekt opvolging om het werk over te dragen. Anne-Lise is samen met de vaste groep kledingsorteerders enkele ochtenden per week in de weer om de ingebrachte kleding uit te zoeken en te sorteren. Met haar 67 lenten is ze de jongste van de groep zeventigers, tachtigers en zelfs negentigers. Het vergt nogal wat energie en werk om de binnengebrachte kledingstukken uit te zoeken. Want niet alles is even schoon en heel, terwijl bovendien gesorteerd moet worden op dames-, heren-, jongens- meisjes- en babykleding en ook nog eens op maat.

‘We hebben als bestuur besloten de kledinginzameling terug te draaien, om ook Anne-Lise te ontlasten’, legt bestuurslid Pieter uit. ‘Zij trekt de kar steeds harder en we moeten daarbij rekening houden met de toekomst, waarin ook bij de andere vrijwilligers de jaren steeds meer gaan tellen. Het is heel knap dat Herman en Anne-Lise het zoveel jaar geleden allemaal hebben opgezet en uitgevoerd. Maar we moeten ons nu ook op de toekomst richten.’

Door met ingang van maandag 8 januari 2024 maandelijks uitsluitend kinderkleding in te zamelen, wordt geld bespaard op de huur van de opslagruimte en de transporten.

Veel te veel geworden
Voor Anne-Lise wekt de beslissing

om de kledinginzameling te minimaliseren dubbele gevoelens op. De inzameling van met name tweedehands goed, is vanaf de oprichting een cruciaal onderdeel van de stichting geweest. Heel veel mensen in de Albanese bergdorpen konden op die manier van kleding worden voorzien. Maar tijden veranderen. Om de kledinginzameling in stand te houden qua geld en menskracht, staan de kosten inmiddels niet meer in verhouding tot de baten. Dus moest er een drastisch besluit worden genomen.

'Het is natuurlijk nooit onze bedoeling geweest dat het werk zo ver zou doorgroeien,' vertelt Anne-Lise. 'Het is veel te veel geworden. We kunnen zo niet doorgaan. Ik sta vier keer per week kleding te sorteren en er is nog zoveel ander werk, ook in Albanië, waar ik steeds vaker en langer ben.' Door de groei van het Albanië Comité is de stichting op een punt gekomen dat er keuzes moeten worden gemaakt om het werk nog haalbaar te houden.

'De kosten voor het huren van de magazijnruimte aan de Fabrieksweg zijn opgelopen,' legt Pieter uit. 'Ook de energiekosten zijn gestegen, zodat we steeds bij moeten betalen. Verder krijgen we heel veel kleding binnen, die niet geschikt is voor onze stichting.'

'Dan gaat het om kledingstukken die niet schoon zijn, stinken, te groot of te klein zijn,' vult Anne-Lise aan. 'We krijgen veel troep binnen. Ook veel kleding die prima is, hoor. Maar je merkt, wanneer een huis bijvoorbeeld leeg moet na een overlijden, dat alles in zakken wordt gestopt en er vaak niet wordt gekeken of het wel bruikbaar is voor ons. Alles gaat 'hup' in de zak voor Albanië.'

Toekomstgerichte beslissing

'Sommige kledingstukken kunnen we aan zusterorganisaties geven, maar ook voor hen wordt het steeds moeilijker om iets met gebruikte kleding te doen,' vertelt Pieter. 'Zo weet ik dat voor Roemenië bijvoorbeeld, alle kleding eerst gestoomd moet worden. Dat is voor een stichting niet te betalen. Al met al is het veel werk voor onze vrijwilligers om alles uit te

Door de kostenbesparing kan het kinderkuis weer hele dagen open zijn.

zoeken, plus dat we geen nieuwe vrijwilligers hebben die de tachtigers en negentigers kunnen opvolgen. Dat is ook begrijpelijk. De kosten van een huishouding en hypotheek zijn tegenwoordig hoog. Vaders en moeders moeten vaak samen werken en ook de BSO kost geld. Dan heb je ook nog mantelzorg waar mensen zich voor inzetten, zodat er al met al geen tijd meer is voor vrijwilligerswerk. We krijgen dus geen aanvoer vanaf de onderkant om het werk over te nemen. Ook de transporten zijn duurder geworden, bijna verdubbeld zelfs. Dat alles heeft ertoe geleid dat we als bestuur een toekomstgerichte beslissing hebben moeten nemen om het aantal taken van de stichting wat te minimaliseren. Vandaar dat de kledinginzameling wordt teruggebracht naar een maandelijkse inzameling van uitsluitend kinderkleding. Door de kosten die nu uitgespaard gaan worden, kan het kinderkuis weer langer open zijn. We hebben gemerkt, dat de

plank finaal mis wordt geslagen als het kinderkuis beperkt openblijft. Dat is toentertijd noodgedwongen door Herman besloten, omdat er niet voldoende geld was. Hij was bang dat wanneer we gewoon door zouden gaan, er op een gegeven moment helemaal geen geld meer zou zijn en het kinderkuis dicht moest. Door op andere posten te bezuinigen, kan het kinderkuis nu weer volop draaien.'

Giften nodig

Is er dan geen dames- en herenkleding meer nodig voor de arme bevolking in de bergdorpen? 'Zeker wel,' verzekert Anne-Lise ons. 'We gaan daar zeker mee door. Door te besparen op huur en transporten, kunnen we nieuwe kleding op maat kopen in Albanië zelf. Daarmee steunen we de lokale middenstand en besparen we onze vrijwilligers een hoop werk. Dat betekent wel, dat we giften nodig hebben om dat te kunnen bekostigen.' 'We hebben nu meer behoefte

Winterstop

In verband met de winterstop, zal de laatste kledinginzameling van dit jaar zijn op **maandag 18 december**. Met ingang van **maandag 8 januari 2024** geldt de inzameling-nieuwe-stijl met uitsluitend kinderkleding van 19.00 tot 20.30 uur aan de Fabrieksweg 2, elke eerste maandag van de maand (met uitzondering van feestdagen). Ook incontinentiemateriaal en medische hulpmiddelen zijn welkom.

Mocht er twijfel zijn of iets geschikt is voor Albanië is, dan kan er altijd even gebeld worden met tel. 06-82603916 (Pieter) of een mail gestuurd worden naar salbach@live.nl

'En als we een keer echt iets specifiek nodig hebben, kunnen we altijd nog een oproep doen,' vindt Anne-Lise.

aan geld dan aan kleding' laat Pieter weten. 'Met geld kunnen we meer doen dan met een kapotte spijkerbroek. Geld blijft ook nodig om alle andere projecten te kunnen bekostigen. We blijven schoolspullen, medicijnen en voedsel kopen en de KANS-kinderen ondersteunen. Daarom gaan ook de jaarlijkse Oranjemarkt, de Voedselpakketten- en Schoenendoosactie en de Wikkelkoekenactie gewoon door. Ook de jongerenreizen willen we blijven voortzetten, evenals evangelisatiewerk, onderwijsmogelijkheden, sport, spel en ontspanning, de VakantieBijbelweek en bovendien renovaties. Dat laatste willen we veel meer gaan doen.'

'Als er geld is en iemand heeft een lekkend dak, dan weten we een lokale aannemer die het kan maken,' heeft Anne-Lise inmiddels haar lokale contacten.

Beter presteren op school

Anne-Lise is heel blij dat het kinderreus weer op volle toeren kan draaien.

'Moeders uit Zali en Krrabë brengen hun kinderen niet naar het kinderreus voor een paar uurtjes onderwijs. Maar als ze er de hele dag terecht kunnen, dan is het de moeite waard om er een lange reis voor te maken. Alle scholen in de omgeving zeggen, dat de kinderen die bij ons vandaan komen, veel beter presteren op school dan degenen die geen huiswerkbegeleiding krijgen. De kinderen die de afgelopen jaren niet kwamen omdat het kinderreus maar halve dagen open was, gingen in schoolprestaties achteruit. Investeren in kinderen en onderwijs is heel belangrijk. Als de kinderen er hele dagen zijn, kunnen moeders weer aan het werk voor het gezinsinkomen. En nu de kinderreuswerkers weer fulltime werken, kunnen ze op rustige ogenblikken Zamira ontlasten door te helpen met bijvoorbeeld het klaarmaken van voedselpakketten en het beheren van het magazijn. Ook dat is fijn.'

DENK AAN EEN ANDER - DECEMBER

RIJLES BIJ EDWIN

IN SAMENWERKING MET

STICHTING ALBANIË COMITÉ

BIJ IEDERE AFNAME VAN EEN LESPAKKET
DONEERT RIJLES BIJ EDWIN €100,- AAN
STICHTING ALBANIË COMITÉ.

WWW.RIJLESBIJEDWIN.NL

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

PeterJan van de Put

tel: 06-18258229

e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Laurens Rebel

tel: 06-44850009

e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot

tel: 06-30765708

e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter van der Poel, Dolf Kos en Cees Bout

e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter van der Poel

tel: 06-82603916

Vanaf 8 januari 2024 staan vrijwilligers iedere eerste maandagavond (met uitzondering van feestdagen) van de maand van 19.00 tot 20.30 uur klaar om kinderkleding in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.

Het drukken en bezorgen van deze Nieuwsbrief is mogelijk gemaakt dankzij sponsoring, waarvoor de Stichting Albanië Comité de sponsors heel hartelijk dankt!